

דף סה.

עין משפט א.

יו"ד סימן קמה פעיף ה

ה. אסור לשלוח דורון לעכו"ם ביום חגם ^ב אלא א"כ נודע לשולח שלא מודה באלילים ואינו עובדם.

וכן עכו"ם ששלח ביום חגו דורון לישראל לא יקבלנו ממנו, ואם חושש לאיבה מקבלו ויזרקנו ^ע בפניו ^פ לבור או למקום האבד כלאחר יד.

עין משפט ב.

יו"ד סימן קלג פעיף ג

ג. ד. עכו"ם ששכר את הפועל ישראל ואמר לו העבר לי מאה חביות של שכר במאה פרוטות ^ז, ונמצאת ביניהם חבית אחת של יין נסך שכרו כולו אסור ^ק כיון שיש ביניהם שוה פרוטה משכר היין נסך, שאם היה פחות משוה פרוטה ^ר היה מותר בדיעבד.

אבל אם אמר לו העבר לי כל חבית בפרוטה ונמצא ביניהם חבית של יין נסך שכר החבית ^ש של היין אסור ושכר שאר החביות מותר, ולכתחילה אסור גם לעשות כן ^ת.

ס. מעובדא דרבא לבר שישך בדף ס"ה ע"ב.

ע. ואם א"א לו שלא יקבלנו משום איבה יקבלנו ולא יהנה ממנו. והט"ז בס"ק ה' פסק דאם א"א להשתמט יקבל ממנו ומותר להנות ממנו, ודבריו תמוהין, וכן בנה"כ חולק עליו.

פ. מגמ' שם ודלא כהרמב"ם והקשו עליו.

צ. ממשנה שם וכרבא בדף ס"ה ע"ב.

ק. כתב הש"ך בס"ק ו' דלא מהני שיוליך ההנאה לים המלח כמו בס"י קל"ד דכאן כיון שהוא בקבלנות כל השכר שכר אחד הוא, ועוד דאם היה אומר לו מעיקרא שאין יכול להעביר לו אותה חבית יי"נ שמא לא היה לוקח אותה כלל.

ר. וכתב הט"ז בס"ק ו' דצ"ע שלא חשוב התנא במשנה בפ' הזהב לגבי חמשה פרוטות הם שהיה לו ג"כ לומר דיי"נ אינו אוסר בפחות משוה פרוטה, ובנה"כ כתב לתרץ דתנא ושייר. ועיין בש"ך בס"ק ז'.

ש. וא"צ כאן לזרוק את הפרוטה לים המלח אלא יניחנה ביד העכו"ם ויקבל ממנו השאר משא"כ ברישא דכבר נקרא שם איסור בתערובת. ט"ז ס"ק ז'.

ת. אפי' אין ביניהם שוה פרוטה, ב"י מהרשב"א.

עין משפט ג.ד.

הו"מ סימן שח סעיף ג.

ג. השוכר את החמור לרכוב עליו יכול להניח עליו כסותו * ודבריו האישיים ומזונותיו של אותו הדרך, יותר מכך הרי בעל החמור מעכב עליו.

והמשכיר שהוא בעל החמור מניח עליו שעורים ותבן ומזונות של אותו היום, ויותר על זה השוכר מעכב עליו * מפני שאפשר לו לקנות בכל מלון, וכל זה בשוכר סתם ובאין מנהג קבוע, אבל במקום שיש מנהג ידוע הכל לפי המנהג *.

דף סה:

עין משפט א.

יו"ד סימן קלד סעיף ה

ה. יין של עכו"ם בין חדש בין ישן שנפל על ענבים אם הם שלמות ידיחם והם מותרות באכילה * ואם הם מבוקעות או שניטל עוקצן אם יש בהם בנותן טעם אסורות באכילה ויסחטם * וימכור אותם לעכו"ם חוץ מדמי יין נסך שבהם, אבל לא ימכרם שלמים כמות שהם שמא יחזור העכו"ם וימכרם לישראל, ואם אין בהם כדי נותן טעם מותרות באכילה.

א. כ"כ הטור ויש גורסין "כסתו" מלשון כר וכסת שהיא כבדה יותר דכסתו פשיטא דזה בכלל בגדיו. סמ"ע ס"ק ו'.

ב. הגם דמזונותיו על השוכר כמבואר בסי' של"ח סעיף ד' מ"מ איירי כאן בהתנו בניהם או שהשוכר יכול לומר לו בכל מקום תקנה מזונותיו ואני אשלם. כ"כ בפעמוני זהב.

ג. וכן אמרו בשכירות פועלים בב"מ פ"ג ע"א.

ד. והוא שלא שהו זמן רב. ש"ך ס"ק כ"ו. וכתב הט"ז דזמן מועט היינו מיד ממש וכל שיש שהות יותר הוי זמן הרבה. ט"ז ס"ק י', אבל הש"ך בנה"כ חולק וס"ל דזמן הרבה היינו מעת לעת.

ה. היינו בסתם יינם אבל ביין נסך ודאי, אין לו תקנה. ט"ז ס"ק ט'.

עין משפט ב.ה. יו"ד סימן קלד סעיף ט

ט. יין של עכו"ם שנפל על גבי תאנים מותרים¹ בהדחה מפני שהיין פוגם טעם התנאים.

עין משפט ג.ד. יו"ד סימן קלד סעיף יב

יב. יח. חומץ יין של עכו"ם שנפל לתוך גריסין רותחין מותרים משום שהם נפגמין אבל לתוך צוננים משביחים ואסורים², אפי' הרתיחן אח"כ וחזרו להיות טעם לפגם אסורות.

הגה: בשמים הבלועים מיין נסך ונתנם לתבשיל אם יש ששים נגד היין הבלוע בהם הכל מותר³, אע"ג שהבשמים עשויים לטעם בתבשיל ודבר שעשוי לטעם אין לו ביטול, כיון שאין האיסור מצד עצמן בטלים בששים.

הגה: אם היין שבבשמים הם לפגם בתבשיל⁴ ונתן אותם בתבשיל א"צ אפי' ששים לבטלם והתבשיל מותר.

עין משפט ו. יו"ד סימן שא סעיף ח

ח. י. מרדעת החמור מותר לעשותה מכלאים⁵ ניכרים וידועים ויושב עליה, ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בה. לא יניח מרדעת זו על כתפו אפי' להוציא עליה הזבל⁶.

ח. יא. כגד שאבד בו כלאים ואין מקומו ניכר, אסור לעשות ממנו מרדעת

1. ממשנה דף ס"ה, וא"כ אפי' הם מבוקעות ופשוט הוא.

2. ממשנה ע"ז דף ס"ה וכרב יהודה ואתא רבין שם בדף ס"ו.

3. כמבואר בסוף סי' ק"ה.

4. אבל אם היה לשבח בתבשיל אע"ג שהיה לפגם בבשמים או בתבלין אסור שהרי עכשיו נותן טעם לשבח בתבשיל כמו בסי' ק"ג סעיף ב' ברמ"א. אבל אם היין נותן טעם לפגם בתבלין וגם בתבשיל התבלין מותרים באכילה, ומותר אפי' לכתחילה ליתן בתבשיל. וכך הוא בתשובת הרשב"א. ש"ך ס"ק כ"ח.

5. שם במשנה.

6. הגם שאינו מתכוין מ"מ כיון שעושה זה להציל בגדיו מלכלוך מתכוין א"כ להנאתו. ש"ך ס"ק ח'.

לחמור כיון שאין מקומו ניכר שמא ישכח ויקח ממנו טלאי ל לתפרו
על גבי בגדו.

גם בגד שאבד בו כלאים לא ימכרנו לעכו"ם שמא יחזור וימכרנו
לישראל.

עין משפט ז.ז. יו"ד סימן קלד פעיף יא

יא. יז. נפל היי"נ על חיטים אין להם היתר בהדחה שכיון שיש בהם סדק
היין נבלע בהם, לפיכך אם יש ביין כדי ליתן טעם אסורות באכילה,
ולא ימכרם לעכו"ם שמא יחזור וימכרם לישראל אלא טוחן אותם
ועושה מהם פת ומוכרה לעכו"ם שלא בפני ישראל. ואם הוא במקום
שנהגו לאכול פת עכו"ם אין להם תקנה מ.

הגה: אם לא שיעשה פת וימכור אותו בפרוסות לעכו"ם דאסור לקנות
מעכו"ם פרוסות ב כל מקום.

ל. מברייתא בנדה ס"א ע"ב.

מ. ואין למוכרו לבעה"ב עכו"ם שאין קונים ממנו כמ"ש בסי' קי"ב, שהרי לפעמים יש
היתר גם בפת בעה"ב כמבואר שם בסעיף ה', אבל אין חשש שבעה"ב זה ימכור אותו
לפלוט. ט"ז ס"ק י"א.

נ. כמבואר בסי' קי"ב, וכ"כ הב"י בשם הא"ת. באר הגולה אות כ"ח.